

Роман на ранок

Юрій Власішен

Роман прокинувся у ванні. Зі сталевого носа викрученого крана пірнали в холодну воду останні найупертіші краплі. Як завжди, повертаєшся у реальність, коли закінчується вода. Він прискіпливо оглянув свою гусячу шкіру, посміхнувся — ет, найбільший людський орган.

Треб-б-ба вставати, клацають зуби. Мокре задубіле тіло тягнеться до рушника.

— Гарзд, — погоджується Роман і неквапом підіймається. І враз забуває, для чого він стоїть тут, посеред чужої ванної, по коліна в бр-р-ридкій воді. Попри те, що тіло тут підпирає зарошену стелю, його мозки досі там, на приголів'ї чавунного ліжка. Дивний сон не відпускає Романа.

Хтось розповідає йому новину. Дивний, чарівний голос, який зникає-замовкає, тільки-но Роман починає бачити: радіоновина перетворюється на теленовину.

Пологовий будинок, не наш: надто вже охайний і цивілізований. Без п'яти хвилин мати під наглядом і з допомогою турботливих медиків, навіть без тіні гримаси болю на лиці, дає життя трьом здоровим малюкам.

Усі пригнічені: немовлята — своїм виходом на цей жорстокий незнайомий світ, мати і лікарі — тим, що підтверджуються прогнози-погрози футурологів.

Людство на порозі демографічної катастрофи. За останні два місяці жодна жінка на планеті не народила по одній дитині. Тільки двійнята, трійнята і так далі — аж до восьми(!)-нята. Тисячі, мільйони білих, жовтих, чорних, коричневих, червоних немовлят з однаково ворожим виразом очей рачки насуваються на нього...

Роман здригнувся, і різнокольорові немовлята вмиль розбіглися. Принаймні, тепер, крім нього самого, у ванній не було нікого. І все ж таки він продовжував тремтіти. Як щури з кораблю, краплі водяного поту з нього цівками тікали геть, до рідної стихії, лоскочучи йому вразливі місця, і тим самим спричиняючи ще більший тілотрус.

Роман намацав ногою гумову затичку і, приловчившись, відчинив вирву, яка з апетитним плямканням зглотала дурні нещасливі краплі. Пощастило лише тим, хто приклеївся до брудної ватерлінії в десяти сантиметрах від краю ванни.

Роман обережно, щоб не замаститися, переступив через цей край і швиденько вхопився за рушник. (Наче хтось міг мене випередити, посміхнувся він.) За хвилину шкіра повернула собі людський вигляд. Невидимі трупи подавлених рушником сиріт Роман заховав у своїй пам'яті.

Дивно: незважаючи на тривалий холод всередині ванної кімнати, дзеркало запряло. Він хотів було зняти габу долонею, та чомусь зупинився, відчувши раптом внутрішню табу. Певно, це через те, що на ньому, крім стегової пов'язки-рушника, більше нічого не було. А, може, злякався, що побачить у дзеркалі очі зниклих немовлят.

— Дурний сон, — не зразу відігнав ману Роман і, щоб розслабитися, почав виводити пальцем на дзеркалі безглузді кривулі та карлючки; на слова не наважився через те

саме в'їдливе табу.

Ото вже точно абориген, печерна (чи краще сказати: ванна) людина! Наче первісний художник з неоліту, майже голий і вже тиждень, як неголений, Роман малював на магічному склі сакральні знаки. Якесь прадавнє почуття грізної природної краси оволоділо його рукою, і він, віддавшись цій таємничій силі, сам дивувався з того, що робить.

Дзеркало ввібрало в себе весь світ. Між лініями долі, прорізаної перстом Божим у вигляді Романового вказівного пальця, пролягла ніч, та скоро її час вийде.

У візерунках Роман бачить себе. Чим далше, чим глибше він просувається, тим повнішою стає картина.

І ось габа впала, а разом з нею і табу. Дзеркальний малюнок перетворився на ледь рухомий фотоавтопортрет. Та незборима сила, що впродовж кількох годин контролювала його руку, виконавши свою місію, лишила Романа. Віч-на-віч зі своїм віддзеркаленням.

Крізь шпарину між дверима до ванної зазирнуло молоде цікаве сонце. Боязко, ніби вперше, воно торкнулося шкіри цього дивака, сором'язливо прикритого рушником, і цей дотик розповів сонцю всю Романову правду.

Тиждень тому від нього пішла жінка. Без пояснень, без крику, без сліз. Лишила його в квартирі, яку вони наймали вдвох, і за яку було заплачено до кінця місяця. Після п'яти днів, виповнених незчисленними телефонними дзвінками, малоприємними і малокорисними зустрічами з її друзями, міліцією і ворожками; розірваними нервами і навіть слізьми, Роман поклав на все і поклався на долю.

Сонце, набравшись сили, доказало несвоечасність штучного світла на прикладі магічного скла, в якому світилося посмішкою чисто виголене обличчя Романа.